

המיואש משה קמחי, שהושב ריקס פעמיים, הסיבה: הוא מבוגר מדי (41), לא די חזק בשביל השלטונות הקנדיים, המעדיפים צעירים. **המאושר** הוא בוריס ציוזיק מנר 99 בהתרגשות ובשמחה עזומה את אשרת-ההגירה שקיבל זה עתה, מידיו של הקונסול. הוא עבר את המיבחן.

המסוים אהוד משה (28) הוא יליד הארץ. אליהו משיח (26) עלה ארצה לפני 16 שנה. שניהם פסגנים בעלי סוג מעולה, נרשמו להגירה.

טכנאי גרעיני מסביר מדוע הוא יודע "לאיזו מפלגה אתה שייך?"

שמי שלמה ארנון, נולדתי בתל-אביב, וגמרתי תיכון מקצועי "מכס פיזיק" אני בן 23 — ומתכוון לרדת. לא מפני שרע לי מבחינה חומרית, ודא מפני שאין לי כרגע עבודה. אלא מפני ש... עוד לפני שקיבלתי את ההזמנה לשיחה, ציפיתי לה. חברי-לעבודה אמרו לי: "תצטרך לעבור חקירה אצל קצין-הבטחון". אמרתי להם: "אבל כבר עברתי בדיקה. כבר מצאו שאינני מהוה סיכון בטחוני." הם צחקו. כאן, בבדוק, עוברים שתי בדיקות. בפעם השנייה מדברים פוליטיקה. הם גם יעצו לי להצהיר, לכשאשאל, כי אני חבר נאמן של אחת ממפלגות המערך.

ארנון

לא המיחצתי ברצינות לדיבורים האלה. ידעתי שאני עובד טוב, שאחרי ששה חודשי-עבודה כבר היו לי המלצות מצוינות מהממונים עלי לקבלת קביעות בעבודה, ואפילו העלאת-הדרגה. היררהתי גם בעבר הלא-רחוק שלי. בתקופה בה עבדתי כטכנאי לאלקטרוניקה במעבדות של הכור האטומי בנחל שורק, ובעבודה, שלמרות שהצטיינתי האחראי שלי, שהוא איש דתי, נודע שאני חבר בחוג התל-אביבי של הליגה למניעת כפייה דתית. אבל כל זה לא הדאיג אותי, כאשר חשבתי על הפגישה שתתקיים ביני לבין קצין-הבטחון של ב.ד. עד שבא יום הראיון. או אולי נכון יותר לומר החקירה. נוסף לקצין הבטחון ישב עוד איש, והשניים חקרו אותי במשך כמה שעות. התחילו בכמה נושאים סרק, ואחר כך עברו לעניין הפוליטי. אני זוכר שאמרתי לעצמי כל הזמן: הרי זה לא ייתכן!

במשך כחצי-שעה ניסו להכריח אותי, עליידי כל מיני שאלות, להודות שאני קומוניסט. הבהרתי להם שאין לי כל זיקה לקומוניזם, אלא להיפך. אני אנטי-קומוניסט מושבע. לאחר שנואשו מהן הקומוניסטי, שאלו אותי לאיזה מפלגה אני שייך. עניתי להם שזו מדינה חופשית, וזכותי לחשוב מה שאני רוצה. בעניינים פוליטיים, ואינני חייב לגלות להם את דעתי. הם ענו, בלי חוכמות: "מדינה חופשית, אבל בכל זאת אתה חייב לומר לנו לאיזה מפלגה אתה שייך". השתררה שתיקה של כמה דקות. לבסוף החלטתי לענות להם, ולומר להם את האמת. יכולתי לשקר ולענות שאני חבר המערך. אבל גיליתי להם שהצבעתי בעד הליברלים-העצמאיים, משום שהם הגישו בבחירות את המצע ההגיוני ביותר, אחרי וידוי זה, נגמרה החקירה.

כאשר קיבלתי את הודעת-הפיטורין, הייתי בכל זאת מופתע. ניגשתי למהנדס הראשי של המפעל ושאלתי אותו מה הסיבה. הזכרתי לו שקיבלתי המלצות מצוינות מהממונים עלי, וכי מבחינה בטחונית לא הועלתה שום טענה נגדי. הוא ענה לי שהוא יודע הכל, אבל אין לו ברירה. פשוט מכריחים אותי. המשכתי לשאול ולבקש תשובה, עד שלבסוף אמר לי אחד מעובדי ההנהלה, בפירושו, שפטרתי בגלל דרישתו של קצין-הבטחון. העילה הרשמית לפיטורין היתה, צימצומים בכוח-אדם. אבל באותו שבע עצמו בו פוטרתי, התקבלו טכנאים חדשים במחלקתי. בינתיים התקבלתי בעבודה אחרת בארץ, כי הצעות-עבודה במקצוע שלי לא חסרות. קיבלתי גם הצעה קוסמת מחברה גדולה לאלקטרוניקה בארצות-הברית, — ובקרוב אעוזב את הארץ.

תשובה: אין עבודה... אני בן 26, רחוק. אני יכול עוד להחזיק מעמד. אבל זה לא חיים. לא עתיד. חבר שלי נסע לקנדה לפני שלושה חודשים. הוא כתב מכתבים הביתה, ואומר שהוא מסתדר שם מצויין. יש עבודה כמה שרוצים, ביחוד במיקצוע הבניין. שמו משיח אליהו, הוא תושב אור-יהודה, הגיע מעיראק כנער, למד את מקצוע הבנייה כאן בארץ.

המהנדס: מחניק פה. אתה מבין, אין אופקים, אין מרחב ואני רק בן 36. אבל השלמנו עם זה. צריך לשלם את ה-

משכנתא, צריך לפרנס את האשה והילד, או מושכים בעול. אבל כשגם העבודה הזאת נגמרת, או גם הסבלנות שלך נגמרת, אתה לא מחפש עבודה אחרת, אלא ארץ אחרת. אופקים אחרים. הוא בא לקונסוליה עם אשתו ובנו בן השלוש.

האחות: "באתי להתעניין באפי שרות לימוד עבודה, בכלל."

היא בת 21, מנומשת ונאה. השתחררה לפני כשבועיים מהצבא. בו שירתה כקצינת רפואה. היא אחות מוסמכת, רוצה להמשיך

אפילו על חורבן מדינה קטנה ועניה כמו ישראל?
על השאלה הזאת אין עונים. עונים רק ביחס לפרטים טכניים, הנוגעים למועמדים להגירה. עונים: "אנחנו צריכים צעירים, בעלי-כוח, אנשי מיקצוע."
העיקר שיהיו בעלי מקצוע מבוקש: מכר-נאים, טכנאים, אחיות.
★ ★ ★
הקצינה עוד תחזור
• **המכונאית:** אני יכול לעבוד לך על כל כלי מיכני כבד בקנדה. אני אוציא את

CAREERS IN CONSTRUCTION

Architects
Civil Engineers
Land Surveyors
Building Trade Craftsmen
Structural Steel Workers
Power Equipment Operators

מיסיון לירידה
כל הנראה מקבל בקונסוליה הקנדית חומר-עמולה, המכוון למשוך בעלי-מקצוע, במיקרה זה: חוברת-המבטיחה "קאריירה בענף הבנייה".

ה-1500 דולר לחודש, ביחוד אם אוציא את הנשמה שלי כמו שאני עושה כאן ב-ארץ. פה אני מוציא בקושי את ה-600 לירות. הוא בן 30.

הטכנאי: "תאמין לי, כל זה בגלל המצב בארץ. אתמול בא לי הרעיון, והיום אני פה. אני טפסן סוג א. מבטיחים שעוד מעט תתחוש הבנייה. אבל אני כבר לא מ'אמין להם. נשבר לי מההבטחות!" שמו אהוד משה, הוא בן 28, יליד הארץ.

הבנאי: "אני כבר שלושה שבר עות לא עובד. יום יום אני נירשם בלישכת העבודה ברמת-גן, ויום-יום עונים לי אותה"

במדרגות
הקונסוליה הקנדית יורדים אב צעיר ו-שני ילדיו. מה חיפש שם בין עשרות המחכים להגירה לקנדה? הוא לא נשאל.

בעבודתה וללמוד רפואה. אם כן — למה לא בישראל?
"אבי איננו דוקטור במקצועי, אין לי דוד שהוא רופא, ואני לא עולה חדשה. גם אין לי שום קשרים מיוחדים, העשויים לעזור." מה זה שייך?
חיוך-נצחון על שפתיים: "פשוט מאד. אחוז המתקבלים בארץ ללימודי הרפואה הוא אפסי. לכן רצוי להיות מצוייד באחת מן התכונות הללו. אפילו לא ניסיתי ל-התקבל. למה לי להתאכזב?"
האם תחזור ארצה, אייפעת?
"בטח, למה לא?"
למה כן?
"אני פאטריוטית!"
אם תפרוש מלחמה או משהו, היא תחזור ארצה מיד. כן.
היא אפילו תלבש בחורה את מדי צה"ל. אשרי המדינה.